

VĂ UREAZĂ
LA MULȚI ANI

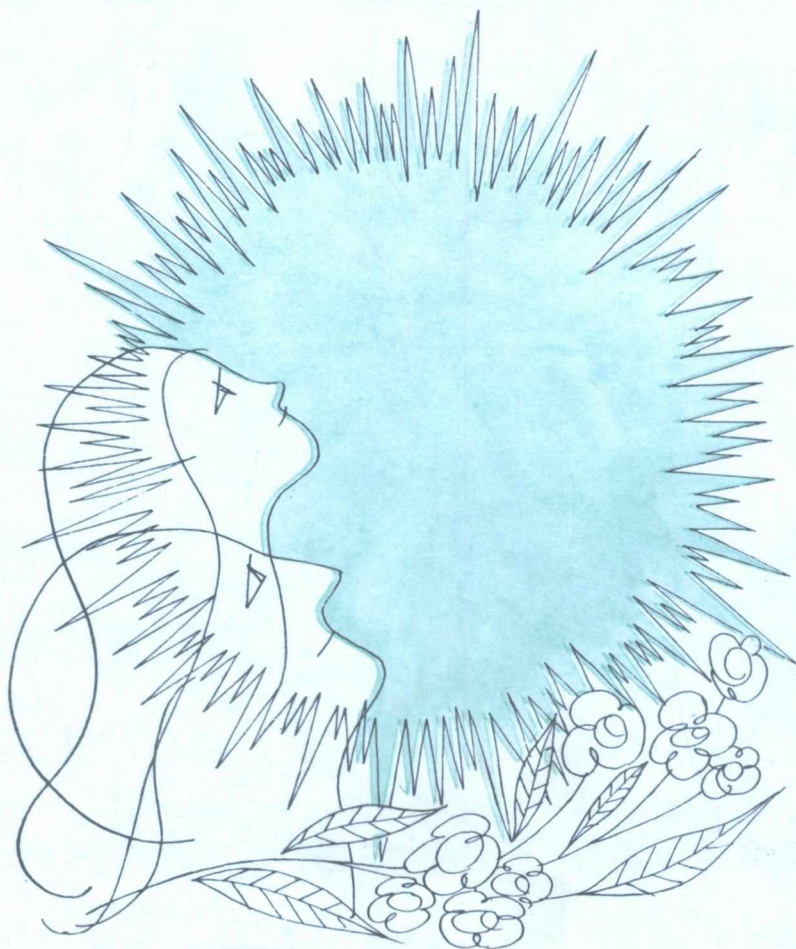

MURZICA

ANUL XX • NR. 24 • 31 DECEMBRIE 1968 • 16 PAG. 1,50 LEI

Biblioteca Municipality Baza
SALA DE LECTURĂ

Biblioteca Municipality Baza

Desen de GION

Decembrie

*In urmă cu multe decenii
doar un om dintr-o mie
putea fi fericit,
dar nu putea vorbi despre fericire
decît la persoana întii, singular.*

*Foarte mulți credeau
că acest cuvînt
nu se poate rosti
decît împerecheat cu «eu sînt»
și pentru că nu-l întâlneau
nici în cocioabe, nici în foame, în ger
i-au mutat înțelesul
în cer.*

*Într-o zi s-a ridicat
cel mai bărbat dintre bărbați
și ne-a spus: Învățați!
Învățați!
Învățați!*

*Atunci, am luat fiecare
cărțile-acasă
și am învățat istoria acestui cuvînt.*

*Așa am aflat că pe pămînt
fericirea se poate rosti
și la persoana întii, plural.*

*Dar pentru asta va trebui
să pornim revoluții,
să răsturnăm dinastii
și să-nscriem pe sigiliul pămîntului
puternicul «NOI»
ca un scut...*

Și așa am făcut!

RODICA TOTT

VICTOR EFTIMIU

ÎN SEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Pentru străini, marii poeți moderni ai Franței sînt Verlaine și Baudelaire. Victor Hugo le pare prea local, prea național, prea emfatic, prea sănătos. În poezie, cerem și o doză de morbideță.

● Teama de răspundere funcționează numai pentru inițiativele bune, pozitive, constructive. Judecătorul care dă maximum de pedeapsă doarme liniștit. Cel indulgent, se teme să nu-și piardă mandatul, — dacă nu și mai mult.

● Vulgarul resentiment personal poate deveni motorul unei pasionante, unei înalte activități în slujba colectivității.

● Vai de cel ce la judecata din urmă va fi găsit fără păcate; o să rămînă nebăgat în seamă și pe lumea cealaltă!

● Viața construiește metodic, solid. Ideologiile vor construi hibrid, efemer, dacă nu țin seamă, ca și viața, de climatul local, de temperamentul, experiența, tradițiile și posibilitățile popoarelor.

● Voltaire, scepticul acesta care a ironizat optimismul altora, n-ar fi realizat splendida lui operă și avere dacă, în ceea ce-l privea, n-ar fi fost un mare optimist.

● Vai de omul a cărui casă nu mai este un cămin și a cărui țară nu mai este o patrie!

● Vidul pe care-l lasă un om de seamă e mai mare decît spațiul pe care l-a ocupat în viață. Judecă-ți contemporanii în perspectiva postumă și vei fi mai drept cu ei.

● Vor mai fi fost în vechime popoare eroice ca elinii, ca romanii, dar n-au avut poeți să le cînte isprăvile.

Istoria trece, cronica rămîne.

● Unde sînt legi, nu poate fi libertate. Vrednici de libertate sînt numai cei ce pot înlocui legea cu omenia și cu simțul lor personal de dreptate.

● Ura voastră, a tinerilor ideologi socialiști, împotriva fostei clase dominante, e pur cerebrală. A mea e mult mai acută, fiindcă e de

ordin personal, sentimental. Orgoliul meu, — sînt destul de modest ca să nu-l numesc demnitatea mea, — orgoliul meu de gînditor, de creator, a fost, nu o dată, călcat în picioare, de către ultimul boiernaș valah, și sfîrșind cu regii și principii cu care am venit în contact, de indivizi a căror superioritate am considerat-o, totdeauna, temporară și impusă.

● Un leu mort face mai mult decît un leu viu: blana. Dacă e viu, n-ai unde-l ține, mă-nîncă enorm, s-ar putea să te mănince și pe dumneata. Ocoliți personalitățile excepționale!

● Unde e forță și opinia publică e forte, pasionată și activă. Vezi stadioanele. Spectatorii luptelor spirituale sînt blegi.

● Unii spun: «această literatură e depășită». Desigur. Dar e depășită numai pentru generația sau estetica lor proprie. Pentru cei tineri, pentru cei noi chemați la ospățul artei, toate sînt proaspete.

● Un om de prisos: cel ce aleargă numai după expedierea cotidianului.

● Țigările de Havana sînt aromatice fiindcă și-au scos sucul dintr-un pămînt amestecat de secole cu foi de tutun căzute din plantă. Pămîntul virgin și sterp al Europei nu poate da aceeași recoltă parfumată. Nici literatura nu se improvizează.

● Un înțelept din vechime a spus că e mai bine să fii sărac pe pămînt decît bogat pe mare.

„Pește cu lămâie”

Într-o zi am primit un telefon de la un prieten: — Se vinde pește viu! Crap de patru kilograme!»

Cine poate rezista la asemenea eveniment? Am înghițit două calmante, mi-am spus că viața e frumoasă și am dat fuga să cumpăr și eu din superbul vis cu... solzi de aur.

Mugurel al meu, care are unsprezece ani, exact vîrsta îmbogățirii cunoștințelor, m-a rugat să-l iau cu mine.

... din cap și din coadă, ciorbă... restul prăjit... cu lămâie! Ți lasă gura apă, numai cînd te gîndești, dar mi-te cînd vezi ditamai crapul că se lăfăie pe cîntar! Se lăfăie, e un fel de-a spune, pentru că înainte de-al cîntări, vinzătorul are grijă să-i dea cu ciocanul în cap și să-l trimită în lumea dreptilor!

Unii sucombă de la prima încercare, alții, mai viguroși, nu se lasă convinși decît cu capul spart în două, sau în trei, sau în patru. Al meu a sărit de pe teighea și a luat-o la fugă prin curte! Ați încercat vreodată să prindeți cu mina un

crap viu de patru kilograme? Țintii de toate, că alunecă ca un pește, al doilea e rece... și al treilea, n-ai de unde să-l apuci!

După ce l-a alergat bine tot asfaltul, fii-meu, mai iute de picior decît «Solz de aur» — l-a inhățat și i-a dat drumul în punga de plastic.

Săracul pește! Și eu și Mugurel, ne-am dat seama imediat că avem de-a face cu un crap deosebit, inteligent, cu ochii visători! Acasă mi-a făcut impresia că îmi întinde o înotătoare, ca să-mi mulțumească că i-am salvat zilele. Ce era să fac; am umplut cu apă cada din baie și i-am dat drumul în ea, să inoate, să trăiască, să mănînce... vorba aceea — oameni sintem!

Ți dăm mălai, verdețuri și cozonac cu nucă. De pieptul de curcan nu s-a atins. Ori nu i-a plăcut, ori n-a avut cuțit și furculiță, ori e vegetarian! Stăm ceasuri întregi, toată familia și îl privim cum se zbenguie în baie. E drept că mie, din cînd în cînd mi se abate un gînd criminal și mi-l inchipui zbenguindu-se în ti-

gaie... dar... mi-e rușine și de mine și de copil! Îl iubește teribil! — mi-a și spus:

— Tăticule... săracul pește! Mi-e așa milă de el!

— De ce?

— Fiindcă n-are mîini!

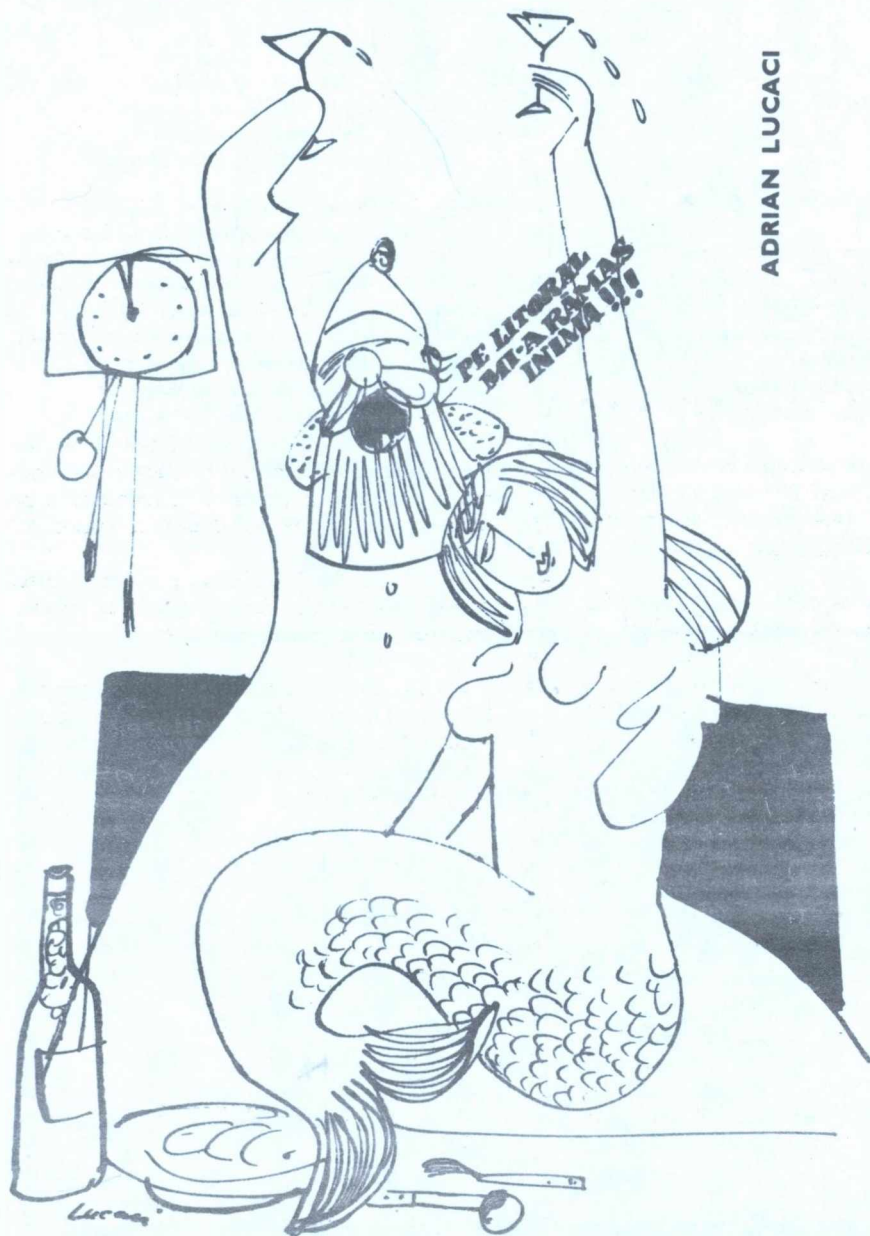
Ce mai tura vura, «Solz de aur» face parte din familie! Acum, de Anul Nou, i-am luat de la Obor, o pungă cu purici de apă și i-am agățat-o în pomul de iarnă, însoțită de cele mai sincere urări:

*Frunzuliță, solzi de pește,
Toată casa te iubește!*

*Și ți-o spunem cu căldură:
Renunțăm la saramură!!!*

La multi ani!

Cînd o fi și-o fi, să moară el singur, de bătrînețe sau de plictiseală, îl împăiez și îl așez la mine pe birou, să-mi aduc aminte de ziua-n care am trăit să văd, pește fugind pe asfalt de frica ciocanului!

ADRIAN LUCAGI

SCRISOARE

BARBU ALEX.

*N-am prea făcut corespondență,
Sînt — recunosc — lipsit de har
Și m-am distins doar prin absență
În genul zis epistolar.
Sînt literați ce scriu volume
În genu-acesta efemer,
Din care «opere postume»
Lăsă ca un model, Voltaire.
Nu știu ce mă îndeamnă oare,
În ciuda celor de mai sus,
Să scriu eu însuși o scrisoare,
Spunînd deschis ce am de spus,
Regret că nu am iscusința
Ilustrului predecesor,
Să ard profund incompetența
Oricărui soi de impostor.
Răspunde-mi deci la întrebare:
Cum de-ai ajuns «calculator»,
Cînd la o simplă adunare
Ți chinui capu-ngrozitor?
Pe urmă, dumneata de colo,
Ce te numești «violinist»,
Habar nu ai ce-i un «tremolo»,
Dar ai pretenții de solist!
Șoferule, ce cauți, frate,
În sfera circulației,
Cînd ai reflexe-ntîrziate
Și intri-n stîlp chiar de nu bei?
Actor peltic, ce porți o tavă,
Pe scenă, demn și elegant,
Nu crezi c-ar fi mai de ispravă
S-o porți într-un restaurant?
Și tot așa se adresează
Unui dentist misiva mea.
Sper că mai bine îmi plombează
O țevă spartă la cișmea.
Exemplele-s nenumărate...
Nu pot să le înșir acum,
Nici nu se știe, din păcate,
Cîți merg alături de drum!
N-ar fi exclus să se ridice
Un cititor mai zeflemist
Și care să-mi găsească price
Că sînt ca lupul moralist...*

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Din însemnările unui porc

- Nu pot să te injur de mamă atît timp cît a mea este ceea ce se află.
- Fraților! Nu fiți economi, că ajungeți pușculițe.
- Toți descendenții noștri, în linie directă, se numesc mezeluri.
- Degeaba! Sarmale ca ale mamei, n-a făcut nimeni pe lume.
- Cel mai mare porc de pe lume a fost cel care ne-a inventat.
- Omul arată cotul și porcul antricotul.
- Mi-am iubit foarte mult stăpina. Piftie m-a făcut.
- Se zice că noi, porcii, sintem plini de noroc. Da! Dar pentru alții!
- Într-o zi, m-am îmbătat ca un om.
- Nu știu ce-or fi avînd mistreții cu noi, dar — de cînd i-am pome-

nit — au avut un dinte contra noastră.

- La oamenii fără obraz, totul e o simplă chestiune de șorici.
- Asta e soarta tuturor porcilor de pe lume: unii ajung la grătar și alții la grătele.
- Calendarul porcului ține numai pînă la Ignat. După aceea, devine letopiseți.
- Tatăl tuturor porcilor de pe lume a fost, este și va fi viticultor. Adică vier.
- Numai oamenii fac porcării.
- Eu nu mă supăr cînd mi se spune «porc». Dar oamenii de ce s-or fi supărînd?
- Amintirile noastre cele mai durabile sînt cîrnații puși la fum.
- **Testament:** Înainte de a-mi da obștescul sfîrșit, țin să recunosc, — pentru posteritate — că toată viața am fost un porc.

**A APĂRUT
ALMANAHUL
urzica**

256 PAGINI DE UMR 10 LEI

*Din vremi străvechi, așa se spune,
Cînd Anul Nou dădea în floare
La un ospăț din cele bune
Cu vin, plăcinte-aromitoare,*

*Într-o plăcintă parfumată
A nimerit, cum, nu se știe
O strigătură nestrigată
Ci așternută pe hîrtie.*

*Scria, pesemne, vreo trăsnaie,
C-au izbucnit în ris cu toții,
Rîdeau părinții din odaie
Cu toții, fii și nepoții...*

*De-atîta ris și veselie
Uitară-aproape de mîncare
Dar cite-un petec de hîrtie
Găsi-n plăcintă fiecare...*

*Nici vorbă, unul pus pe glume
Făcu asemenea ispravă
Și iată că de-atunci în lume
S-a răspîdit fără zăbavă...*

*Așa a apărut răvașul!
Păcală, Nastratin, Arvinte,
Pe rînd i-au fost în viață nașul
În aburul unei plăcinte...*

ȘTEFAN TITA

*Căci ce-i răvașul? O chemare
Spre suflete sentimentale,
E-o invitație de onoare
La opera de trei... sarmale;*

*E un surts în plină iarnă
Cînd bate Anul Nou la ușe,
Cînd crivățul din cer răstoarnă
Răvașe albe și ghidușe;*

*Răvașul e o adiere
De voie bună cam șireată,
E-o țeapă într-o mîngiere
Și-o mîngiere într-o țeapă...*

*Destul însă cu comparația
Căci dacă mă întrec cu gluma
Și nu termin cu dizertația
Răvaș de drum îmi dați acuma!*

A. POCH

1)

— Pentru dumneavoastră...

2)

A. POCH

DOPAJUL

Eu, tovarăși am rezolvat problema. Mă dopez.

Dopajul este o invenție a unor sportivi conform zicalei «Ochii văd inima cere, tu te uiți dar n-ai putere». De exemplu ești ciclist, te uiți după tricoul galben, ai vrea să pui mina pe el dar n-ai putere să-l iei. Atunci iei o pastilă din astea, prinzi o viteză de Alfa Romeo și iei tricoul galben. Asta înseamnă că te-ai dopat. Dacă nu te prinde ești campion și faci turul stadionului cu coroană de lauri pe git, dacă te prinde e vai de turul stadionului. Eu zic însă că dacă la sport nu e voie, dopajul ăsta ar trebui aplicat în alte probleme. Eu am o nepoată, Margareta, care iubea pe Costică. Costică ăsta, vecin cu mine, o iubea și el, dar era foarte timid. Margareta venea la mine și plîngea: «Ce fac, nene, că anii trec și Costică nu mă cere de nevastă! Venea și el. «Mă Costică, spune-i că o iubești că altfel ți-o ia altul». El nimic! «Nu pot nene, să mă tai! Cînd deschid gura să-i spun că o iubesc parcă îmi dă unul două peste ceafă și una peste ochi! Să știi nene că eu mă arunc sub tramvai!» Azi așa, miine așa, pînă ce într-o zi m-am dus la Costică acasă. După două zile a venit la mine nepoată-mea. «Nene! zice ea fericită. A venit Costică la mine și mi-a spus dintr-o suflare: — «Margareta, te iubesc, te ador, sînt nebun după tine, tu ești viața mea, tu ești visul meu, vino-ncoace să te sărut, de doi ani te visez în fiecare noapte, dacă pune altul mina pe tine îl nenorocesc, vreau să fii nevasta mea, peste o lună facem nunta, să nu te prind că mă refuzi că te bat de te rup!» — «Ce-a pățit Costică, nene?» «N-a pățit nimic! zic. L-am dopat!»

Eu de vreo cîțiva ani îmi lucrez hainele la o cooperativă. Îi spune **Tehnica îmbrăcămînții**. Dar cea mai grozavă tehnică de-aici este tehnica aminatului, că dacă vrei un costum de vară îl comanzi în iunie, ca să-l ai la sigur în iunie viitor. M-am obișnuit și cu asta, dar tragedia e că meșterul nu-mi spune: «Nene, vino la proba-ntii de Anul Nou, la a doua vii la 1 mai, la a treia vii după concediu și mai vedem!» Nu-mi spune așa. El îmi spune: «Veniți joi!» Și dacă vii un an de zile în fiecare joi și el îți spune că vineri, vă dați seama ce iese. Din iunie cînd îmi ia măsura pînă în iunie cînd e gata intru în costum și eu și copilul așa că mai aștept un trimestru pentru remedieri. Acum însă m-am dus la meșter. Îi arăt stofa, o pipăie, o măsoară, îmi ia măsura și apoi zice «E în regulă, îmi dați un telefon cînd să veniți la probă» și îmi întinde mina. Dar eu îl privesc în ochi: «Nene, zic, d-ta ai hepatită». «Zău?» zice. «Ești galben în ochi ca o citronadă». «Aoleu, strigă

el, ce mă fac?» «Te-ajut eu, zic. Îți dau o pastilă din tubul ăsta și îți ia boala cu mina.» «Dă-o incoa nene, să trăiești!» Îi dau pastila, omul se liniștește și după vreo cinci minute, zic, să încerc efectul. «Ei maistre, fac eu, cînd să vin la prima probă?» Odată îl văd că sare ca un arc: «Care probă? Care prima? Ce-i aia cînd vii? Uite ia loc aici, ai ziare, ai reviste, citește **Flacăra** citește **Urzica**, citește revista **Cinema**, uite ai și **Sănătatea**, poftim și **Albina**, stai aici două ore și pleci cu costumul». A țîșnit din cabină ca o rachetă spre lună și după două ore plecam îmbrăcat în costumul meu cel nou. Mă vede pe stradă un amic: «Să-l porți sănătos, zice. Cînd ți l-ai făcut?» «Azi, zic!» «Vrei să spui că azi ți l-ai scos», face el. «Nu frate, azi mi l-a făcut.» Îi explic totul și omul îmi mulțumește: «Formidabil, zice el. Miine mă duc și eu la croitorul ăsta să-mi facă un costum». După vreo opt luni de zile îl văd iar pe stradă pe amicul meu. Slab, jigărit, prăpădit. «Ce-ai frate?» zic. Mă privește melancolic: «M-am dus la croitorul tău acum opt luni. Ții minte?» «Da, și?» «M-au omorît drumurile, d-le.» «Aoleu, zic, așa e! Asta-i cu dopajul, că nu ține mult. Dacă nu-l prinzi pe om în criză, te-ai ars!» «Păi da, face amicul, și m-am dus abia a doua zi. Îi trecuse. Mi-a spus să vin joi.» «Am înțeles, zic, dar acum unde te duci, că au trecut opt luni?» «Unde să mă duc, face el. La proba a doua!»

Eu lucrez la o întreprindere destul de mare. Într-o zi vine la mine amicul meu Nae, membru în comitetul sindical. Nervos, acrit, cărbune. «Ce-ai, Nae?» zic. «Ce să am? face el. Mateescu ăsta mă omoară!» Mateescu este președintele comitetului sindical. «De ce Nae, tată?» «Parcă e o cîrpă d-le, parcă nu-i președintele sindicatului! N-are nici o părere, n-are nici o inițiativă. Cînd e în biroul direcției numai că nu umblă în genunchi. De fapt directorul conduce și sindicatul. Mateescu, nimic! Doar are și directorul unele lipsuri, nu? Mateescu nu vede! Să trăiți în sus, să trăiți în jos! Au membrii de sindicat vreo sugestie? Aduc vreo critică direcției, le respinge Mateescu mai abitrit decît directorul. Avem miine ședință de analiză a muncii la sfîrșit de an și cînd mă gîndesc că iar o să iasă apă de ploaie îmi vine să-mi dau cu pumnii în cap». «Stai, Nae! zic. Mateescu ăsta nu ia și el vreodată un antinevralgic, un piramidon, ceva?» «Ba ia că-l doare mereu capul». «Atunci, zic, cînd ți-o mai spune că il doare capul dă-i o pastilă din tubul ăsta!» Și îi dau tubul. A doua zi ședință. Se face o dare de seamă de către direcție, iau vreo cîțiva cuvîntul, nu spune niciunul mai nimic, directorul se joacă liniștit cu creionul,

cînd, deodată, ia cuvîntul Mateescu. Se ridică, își umflă pieptul și se repede: «Ce facem aici, măi fraților? Ne-am adunat la tămîiere sau la analiza muncii? Carevaszică direcția a prezentat referatul și voi vorbiți în copie! Bravo, fraților! Păi atunci ce mai avem nevoie de analiza muncii? Că dacă numai noi avem lipsuri și direcția e perfectă, noi de ce să mai luăm cuvîntul? Uite ce e, frate dragă, așa nu mai merge! De ce nu-l întrebați pe tov. director în ce an are de gînd să mai treacă prin hale?» Eu și Nae ne frecam miinile. «Efect formidabil!» șopti Nae. Mateescu se lansase. «De ce nu-l întrebați pe tovarășul, ce se întimplă cu măsurile promise pentru protecția muncii? Ce-ar fi să-l întrebați pe tov. director de ce mi-a solicitat locuri la odihnă prin sindicat pentru soție, copii, două nepoate, două cumnate plus mama și soacra d-lui? Că i-am dat nouă locuri. Păi ce e sindicatul, măi fraților? Societate filantropică pentru familia tov. director? Azil de soacre, de cumnate și nepoate?» Eu și Nae o cam sfeclisem. Nu ne mai frecam miinile. Mateescu tuna înainte. «De ce nu-l întrebați pe tov. director dacă el nu are nici o vină în problema cu rentabilitatea aproape inexistentă de la noi? Dacă nu avem rentabilitate de ce mai avem director? Păi de cînd e lumea și pămîntul se știe că un director e valabil numai cînd e rentabil, dar uitate că al nostru se ține. Și se ține bine! Știți de ce se ține? Sau mai bine zis de cine se ține? De tov. director general din minister care, îl susține! Și fiindcă veni vorba am vreo două și pentru d-lui». Eu și Nae eram înghețați. «Nae, zic, ce-ai făcut cu Mateescu, i-ai dat o pastilă sau două?» Nae mă privi drept în ochi: «I-am dat tot tubul!» Cînd s-a terminat ședința, Mateescu era stors, eu și Nae eram îngroziți iar directorul era fiert. Muncitorii însă aplaudau cu sete. L-au împresurat pe Mateescu și toți au ținut să-i strîngă mina. După ședința asta, s-au schimbat la noi în bine o mulțime de lucruri. Peste vreo săptămînă vine la noi nevasta lui Mateescu. «Frate, face ea, ce-a făcut bărbatu-meu la fabrică, aud că l-a felicitat toată lumea?» «Păi, zic eu, a căpătat o energie și o combativitate grozavă! L-am dopat!» «Cum adică?» face ea. «I-am dat niște pastile dintr-un tub», zic. «Aha! zice. Atunci eu am plecat!» După un minut s-a întors. «Auzi, face ea. Nu mai aveți niște pastile d-alea?» «Pentru cine?» zic. «Pentru bărbatu-meu! zice. Să-l mai dopez și acasă, dragă din cînd în cînd tot în problema combativității, că nici așa pentru d-voastră mămă și pentru mine ciună! Păi se poate? Ce, eu nu-s membră de sindicat?»

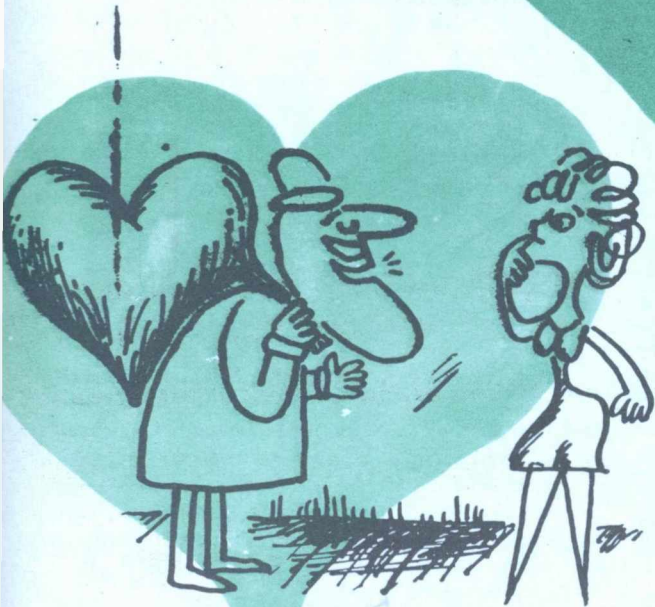
MOȘ GERILĂ ❄️ ÎNDRĂGOSTIT

— Iubitule, de ce nu vii mai des?

— Spune drept: N-ai mai trecut și pe la alta?...

— Ghici ce ți-am adus?!...

— Repede-n dulap, că vine moșu'!

Există televizor, există telespectatori, există
teleenciclopedie, există telecinematecă.
De ce nu există și teleana?

Claxonul

Număr special pentru luna cadourilor. E cel mai util cadou: servește și la citit și la diverse. Se vinde Improbabil cu crenguțe de salcie plingătoare. Pentru ca acest «Claxon» să fie citit mai gustat, ni s-a propus să-l tipărim pe hirtie de șervețel. Dar n-am găsit decât glaspapir... Așa că umorul sclerțos din motive obiective...
REDACTORUL RESPONSABIL: a comandat «Claxonul»; SECRETARUL RESPONSABIL: l-a recitat.
RESPONSABIL CU OALELE SPARTE: I. AVIAN

ANUNȚURI-RECLAME

Cu prilejul Anului Nou, la magazinul de încălțăminte «Pantofex» găsiți un bogat sortiment de ciubucuri, pentru toate virstele și toate pungile.

Specialiștii noștri vă stau la dispoziție după orar: de la 10—20.
Merge și cu 15...

Magazinul «Bijuteria» oferă tinerilor căsătoriți verighete suflate pe din afară cu aur și pe dinăuntru cu pelicanol.

Nu se eliberează duplicate.

SFATURI DE REVELION

Degeaba îmbrăcați de revelion un costum elegant sare și piper, fiindcă la plecare o să aveți unul măioneză și potroace.

Dacă doriți să nu vi se afume apartamentul de la țigări, puneți în hol următorul afiș: «Cine fumează, nu are acces la periniță».

Așa că în loc de țigări cu filtru, o să se prefere periniță cu flirtu...

Dacă un invitat scapă pe rochia dv. porția de frișcă, să nu scoateți rochia. Scoateți frișca. Cu puțină apă, frișca iese.

Și rochia iese, dar nu merită riscul...

Dacă soțul dv. dansează mereu cu aceeași invitată, nu vă faceți probleme. După al șaselea twist nu mai e bun de nimic...

Și-o să-și facă el probleme...

Nu-ți invita directorul la revelion. Dacă-ți mărește după aceea salariul, colegii vor spune că te-a avansat pe post de purcel la tavă.

Dacă aveți mai mulți invitați decât sarmale, introduceți rapid în ele chewing-gumm. Or să tot mestece la aceeași sarma pină în zori...

DIVERSE

Petreceți un revelion plăcut la restaurantul «Vis de iarnă». Pentru cei care vin cu logodnicele, tradiționala stingere a lumini se execută la cerere.

Pentru cei care vin cu soțiile, lumina nu se stinge nici măcar la 24 noaptea. Vizitați-ne cu încredere. Personalul nostru folosește deviza: luna știe dar nu spune.

Policlinicile dentare roagă pe cetățenii Capitalei aflați în ceartă cu

vecinii, să nu pună în aplicare principiul «dinte pentru dinte», întrucât riscă să rămână știrbi pină în 1972, când reincep programările.

Domnișoara Mimi Cotonoiu, re-maieuză, mulțumește pe această cale fabricii de ciorapi «Adesgo», datorită căreia tovarășa și-a îndeplinit și depășit planul la ochiuri sărite.

De asemenea transmite C.T.C.-ului sărbători deșirate, care bucurie la toți ciorapii să fie.

MĂRUNȚICA PUBLICITATE

OFER autoturism nou, rulat 40 000 km., contra unul vechi, rulat 6 000 km. Șoferul în perfectă stare. Mașina poate fi văzută pe Bd. Bălcescu sau pe Magistrală. Depinde care parte vă interesează.

TÎNĂRĂ serioasă, sobră, stabilă, pierdut agendă-telefon cu numerele verilor mei Costică, Fănică, Mitică și etc.

Găsitorii sint rugați să-mi telefoneze, sau să-mi scrie la ziar sub «Verii mei».

CUMPĂR electromotor bifazic în perfectă stare, dacă-mi spuneți ce să fac cu el. Telefon, cu el am ce să fac, dar nu mi-au instalat.

DAU cline lup, modest, cu ajutorul căruia puteți vinde la D.C.A. bucăți stofă de pantaloni diverse calități și mărimi. Eventual combinație cu atelier de stopat.

CONDUCĂTOR-AUTO, cu carnet de conducere, predau lecții numai amatoare serioase. Garantez reușita. După zece lecții mă vor conduce ele pe mine și mă vor parca unde vor. La ziar sub «Bujii cu aprindere».

BĂUTOR cu vechime, cumpăr șanț, proprietate personală. Scutit zece ani de improzit!

SCHIMB palton piele porc, contra porc, piele, untură. Palton călduros, căptușit cu blană, blana căptușită cu molii, moliile căptușite cu naftalină. Cinevrea să se căptușească, să-l ia.

CEDEZ floare de lămâiță contra zece cutii carbaxin. La ziar sub: «Nu-i tipic dar se-ntîmplă».

LECTII de pian predau, 30 lei ora. Dacă vecinii imi dau 50, renunț.

CEDEZ loc de veci, întrucât n-o să am răbdare să stau prea mult acolo.

Aici a fost un om de zăpadă, dar s-a topit de ris.

REȚETE CULINARE

Portocale în aspic: Luați cinci kilograme de portocale, imi dați și mie două, iar după aceea vă spun rețeta mai departe.

Dacă întâmplător nu găsiți portocale, se pot înlocui cu varză. E chiar mai indicat, deoarece varza nu produce aciditate.

Pateuri cu carne: Se prepară pateuri cu brinză, și după ce sint gata, se scoate brânza din ele și se înlocuiește cu carne. Se pot umple și direct cu carne, dar atunci ce faceți cu brânza?

Purcel la tavă: Se ia un purcel, se așază pe tavă și se servește la masă.

Nu se recomandă celor bolnavi de gastrită. Tava mai ales e contraindicată.

Ciorbă de iribir: Se iau farfurille de supă și se umplu cu apă de cișmea, apoi se servesc la masă. Dacă invitații strîmbă din nas, răspundeți: «Ce să fac? Așa e ciorba de iribir. Eu n-am nici o vină».

Ochiuri la capac: Luați doi ochi albaștri, cu rimel, și îi duceți la «Romarta», raionul parfumerie. Aici procedați după rețetar: ochii văd, inima cere, scoate banii în tăcere. Dacă ochii încep să privească spre raioanele celelalte, înseamnă că ochiurile au prea mulți bănuți și le puneți capac.

DE LA C.F.R.

Pentru a veni în sprijinul călătorilor, direcția județeană C.F.R. a hotărît ca trenurile aglomerate să fie prevăzute cu un număr sporit deampoane.

Tichetele sint valabile și pentru acoperiș.

Știți de ce trenurile sosesc cu întârziere?

Pentru că la plecare, li se spune mecanicilor: «aho, aho, copii și frați, stați puțin și nu mînați»...

PILULE

— La birou dv. lucrați la «Registratură»?

— Cum ați ghicit?

— De cînd v-ați așezat la masă vă ocupați numai de «intrări»...

— Ce v-a plăcut cel mai mult la revelionul nostru?

— Bătrîna dv. țică și tînăra dv. fiică. Prima mi s-a lăsat în picioare și a doua mi s-a urcat la cap.

Gazda, servind purcelul:

— Domnule, ce doriți să vă dau: piciorul, gîtul sau pieptul?

— Vai doamnă, dar încă nici nu ne cunoaștem bine...

CULTURALE

Pentru a veni în sprijinul spectatorilor, teatrul «Abstract» a pus în vînzare cu preț din ce în ce mai redus, abonamente pentru spectacolele pe care le reprezintă.

În prețul abonamentului este inclusă și citronada de la bufet.

Eventual se fac abonamente numai pentru citronadă.

Teatrul «Modern» anunță că cedează mare succes de stimă contra succes de cassă.

Succesul de stimă este însoțit de patru cronici elogioase și trei bilete vindute.

A apărut în librării placheta de poezii «Versuri absconse».

La sfîrșitul volumului se află traducerea poeziilor.

În programul viitor, ciroul de stat anunță un număr senzațional: dresură de pește proaspăt.

Numărul se va desfășura în țarc închis și sub pază severă.

Dresura de tigri va avea loc în arena liberă.

ULTIMA ORĂ

Doamna și domnul Eftimie Țo-pîrdeac au plăcerea să anunțe căsătoria definitivă a fiicei lor, Adelaida, cu tînărul inginer stagiar al cărui nume lescapă.

Se primesc felicitări și scutece.

CRĂVAȘIE

Poeta Violeta Zamfi
volumul de versuri
Zodia să-i poarte mila
Că volumu-n rafturi za
Păi da. Dragoste cu s
Niciodată nu se face!

Actorul Dem. Rădulescu apare în
zeci de roluri mai mari sau mai
mititele.

O zicală veche, cică,
Îl călăuzește-n viață,
Fie rima cît de mică,
El, Bibanul, tot se-agață!

Actorului Ștefan Bănică
Giuleșteană stea, se pare
Că-ncepuși să cam faci nazuri...
Vezi, să nu fii căzătoare!
(«Mai cunosc eu niște cazuri!»)

STELIAN FILIP

Lui Alecu Popovici, care face și
cronica T.V.

Dorind recunoscut să fii
Ca dramaturg pentru copii,
E clar și fără să explic
De ce preferi ecranul... mic.

Actorul Amza Pelea interpretea-
ză rolul lui Decebal în filmele
românești «Dacii» și «Columna».
Toți au admirat din stal
Personajul Decebal
Fiindcă Amza, cum vă spui,
A intrat în «Pelea» lui.

Pictorul Al. Ciucurencu a expus
cu succes la diverse expoziții în
străinătate.

În culori pe pînze-ai pus
Artă demnă de-al tău nume:
«Statice naturi» le-ai spus,
Dar colindă-ntreaga iume!

AL. LĂPUȘNEANU

Matei Gavril are în
ceafărul volumul «
vește cerul».
Dezlegînd întreg mistu
Titlului, nu-l țin secret.
«Un copil lovește cerul»
Că îl rabdă pe poet.

Dicționarul de cuv
expresii celebre de
broșat cu un cartu
Admirînd, ca o expertă,
A volumului copertă,
Constată o cititoare:
— În sfîrșit, o carte ta

VICTOR

Geo Șerban a public
de citate intitulate
ale mai multor pe
Au spus unii, pasămite.
— Asta este, vrei nu vi
Alții au «Idei trăite»,
El trăiește din idei.

Ury Benador public
«Final grotesc» foa
nuvelă «Appassiona
Orice muncă-și are p
Și-orice om co-autor.
Beethoven cu-«Appassi
Are-un... text de Benad

Fabulele lui

VICTOR SIVETIDIS

Scriitorul grec, Victor Sivetidis, s-a făcut cunoscut cititorilor români printr-o literatură variată, elaborată periodic. An de an a tipărit cărți pentru copii, volume de poezie lirică cu profunde accente de umanitate, și fabule.

De curînd, în editura E.P.L., i-a apărut volumul «Măslinul», care cuprinde în final și o culegere de douăzeci de fabule (în traducerea lui Mircea Pavelescu), majoritatea publicate în paginile revistei noastre.

Fabulele lui Victor Sivetidis s-au remarcat totdeauna prin idei originale, conciziune și rezolvări neașteptate, așa cum stă bine unei producții de satiră și umor.

Reproducem din volumul «Măslinul» fabula «Mărimea pămîntului»,

una din puținele care n-au apărut în «URZICA».

MĂRIMEA PĂMÎNTULUI

— Ați terminat măsurătorile?
— Da! răspunseră ciorile.
— Ați calculat și totalul?
— Aproximativ! răspunse calul,
Mai am puțin de lucru, mai nimica.
— Ba eu sînt gata! zise rîndunica.
— Atunci aveți cuvîntul:
Să-mi spuneți cît de mare e pămîntul!
Le spuse leul, care
Ordonase această măsurătoare.
— Măria-Ta, vorbi o cioară, noi
Ne-am întors înapoi,
Am zburat, am măsurat,
Dar fără nici un rezultat
Cît de cît valabil.

Cred că pămîntul e nemăsurabil
Deoarece mă gîndesc
Că-mi trebuie cinci vieți să-l oco
— Ba eu, prea iubite stăpîn,
Am pornit tînr și m-am întor:
băt

A raportat calul obosit.
Pămîntul nu e infinit,
Dar e imens, e colosal,
Mărimea lui e cît o viață de ca
— Ba are o mărime mult mai n
Vorbi superior o rîndunică,
Eu îl străbat cam într-un sfert de
— M-ați lămurit buștean!
Le spuse supărat regele.

Morală:
Măria-Ta, înțelege-le,
Toate au dreptate,
E-o chestie de subiectivitate.

V-ați reînnoit abonamentul
la revista
„URZICA“
PE 1969?
ABONAMENTELE SE PRI-
MESC DE CĂTRE OFICIILE
ȘI AGENȚIILE P.T.T.R. ȘI
DE CĂTRE FACTORII ȘI
DIFUZORII DE PRESĂ

1969

"Fost Festival"

Tudor Mușatescu publică cuvinte încrucișate în «România Literară». Ți-o reproșează mulți, maestre... Ar trebui totuși să știi Că le dezleg ceva mai lesne Decît destule poezii.

DOREL ȘORA

A fost editată «Vina nu este a mea» de Nora Iuga «Vina nu este a mea», Sună titlul pus broșurii; Eu sînt sigur că-i așa... Este vina editurii!

Poetului I. Th. Ilea Pentru a scrie-o poezie, I-a trebuit o baterie: Acum nutrește o idee, Să-nceapă-a scrie-o epopee!

VICTOR HILMU

La teatrul C.I. Nottara se repetă piesa lui Sergiu Fărcășan «Ciorba de potroace». Despre piesa menționată, Vruți și eu ceva să spui. Dar m-am abținut pe dată; Nu mă bag în ciorba lui!

Pe marginea spectacolului «Adam și Eva la revistă». Actorii joacă cu avînt, Decorul zici că e adevărat Și chiar și bancurile sînt Din vremea lui Adam și Eva!

În legătură cu comediile cinematografice «Impușcături de porta-

tiv» și «Vin ciclității». De filme de-astea de doi bani Ne-am săturat ca și de dracul! Deci cui să-i spunem «La mulți ani!»?... Doar spectatorului, săracul!

Actorul Gh. Dinică a primit premiul «Amfora» pentru cea mai bună interpretare a unui rol masculin, rolul titular din piesa «Neptutul lui Rameau». Cînd amfora i s-a nîminat, Zise un ins mai de coló: Păi cum să nu-l fi premiat, Dacă-i nepotul lui Rameau!

GIUSEPPE NAVARRA

Teatrul «C.I. Nottara» prezintă «Frumoasa duminică de septembrie» de Ugo Betti Să merg la teatru, nu aveam intenții Dar m-a convins nevasta-mea Și-apoi, tot ea avea pretenții Că i-am stricat... duminica!

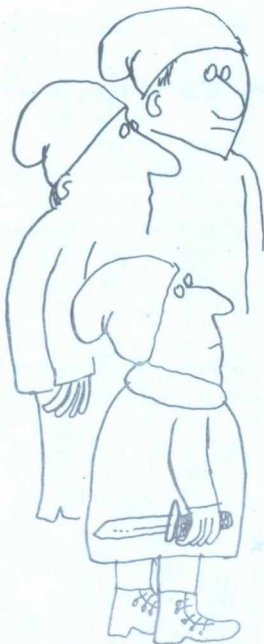
De trei stagiuni, Teatrul Național din București anunță premiera piesei «Să nu-ți faci prăvălie cu scară» de Eugen Barbu Cu piesa asta ce să fie? O-anunță și-o amină iar Probabil, fiindcă-i «prăvălie» Ii caută un... mandatar!

S. MASSLER

no reproduction

JO '69

CRĂIȚA-MÎNDRA V.

— Nu mă tăiați, fraților!

Tot ce-a fost de mincat s-a mincat pînă la ultima sardea, pînă la ultima chiftea, pînă la ultima sarma. Tot ce-a fost de băut s-a băut, vin alb sau rubiniu sau de cleștar, pînă la ultimul pahar. Glumele, bune sau rele, au fost consumate, poantă cu poantă, și ele. Gazdele toate au răsuflet ușurate. Vasele toate au fost spălate, șterse, uscate, pînă la ultima tipsie, pînă la ultima farfurie și rînduite în bufete iar după un scurt inventar. Apoi fiecare, după o ultimă urare, s-a dus — în sfîrșit — la culcare. A urmat adînc și odihnător, reconfortant și inviorător ca boabele de rouă, prîmul somn — festiv — din șaizeci și nouă. S-a înregistrat și prima plimbare prin aerul proaspăt și tare, sorbit pe-ndelete, cu neșaf — ÎN ZIUA DE DOUA cu noul an de braț. Puștiul era zglobiu, ager, vioi — și noi, rătăcind cu el voioși pe alei, l-am sfătuit: «Să te culci, băiete, devreme, că altfel pierzi condica PE ZIUA DE TREI!»

MIRCEA BONDA

MINI-POVESTI DE SEZON

● **UN FULG DE ZĂPADĂ** gindea, în plutirea lui prin aer: «Ce naivi sînt oamenii! se uită la mine ca la un fenomen, cînd de fapt eu ma uit la ei ca la o minune, întrucît nu înțeleg cum reușesc ei să meargă toată viața pe pămînt, fără să se transforme în lapoviță»...

● **O PĂPUȘĂ**, frumoasă și scumpă, se arăta nespuse de uimită cînd un client, director pe undeva, o scoate din vitrină și o cumpără... «De ce ei, om în toată firea, a dat pe mine atîșia bani, mai cu seamă cînd mai are una la birou»...

Pasămite, nu știa păpușa din vitrină că aceea de la birou era și mai costisitoare....

● **ÎN PLIN REVELION**, o tină ră se simți deodată plutind prin aer și ieșind prin tavan. Își închipui că asta era fericirea. Nu știa — sărmana — că ăsta era un twist...

● **ANUL ACESTA**, Mos Gerilă a întîlnit în drumul lui niște tineri. S-a uitat la ei, s-a frecat la ochi, i-a mai privit o dată, apoi a intrat într-o frizerie și a cerut să i se radă barba.

Acum o să-l recunoaștem mai ușor....

● **BUCATA** de cașcaval vorbea o dată despre o bucată de șvaițer: «Șvaițerul? și zîmbi cu dispreț. Cu ce îmi e superior, că doar e și el tot un cașcaval, dar cu găuri în producție»....

● **A FOST ODATĂ** un prinț care avea obiceiul ca, de fiecare an nou, să dea cite un dar prințesei lui. A făcut asta un an, doi, cinci. Pe urmă n-a mai făcut-o. Pasămite, de teamă să nu cadă în rutină...

● **SE POVESTEȘTE** că primul răvaș din lume a fost găsit de Adam și Eva, în plăcinta de mere cu care i-a tratat șarpele; iar răvașul nu era altceva decît transferul lor pe pămînt. Asta, pentru că Adam și Eva nu au știut să petreacă revelionul în mod cumpătat....

● **UN PURCEL** stătea pe tavă, rumenit, cu un morcov în bot, cu ardei în urechi, chinuit de toți și gindea nedumerit: «Cum? și asta însemnează că fac revelionul?»

FRED FIREA

— Lasă fleacurile astea, n-ai cumva un pachet de Carpați?

Fapt divers

Maxim Nicolae. Vă spune ceva acest nume? Nu? N-are a face. Nu pierdeți nimic. A pierdut destul Casa de ajutor reciproc din cadrul Complexului C.F.R. Ploiești. Vreo 56 000 de lei. Aproximativ, contravaloarea unui Renault sau, de ce nu, a unui autoturism Dacia.

Dumnealui, fostul contabil al Depoului de locomotive, se cam săturase de mijloace de locomotie ferate. Vroia variație pe panglica întinsă a șoselei. Investit cu socotelile C.A.R.-ului, le-a socotit în așa fel încît să iasă la socoteală, cel puțin, cu o mașină. Pentru asta s-a «ajutat» din Ajutorul Reciproc.

În timp ce oamenii de rînd luau împrumuturi pe care le achitau în rate, plătind și cotizațiile respective, Maxim simplifică la maxim-um treburile.

Nici nu se ostenea să ia împrumut. Se mulțumea doar cu ratele și cotizațiile achitate de alții. Le încasa conștiincios. Se făcea așa că neglija să le depună apoi, tot cu un gest

neglijent, le vărsa în propriul său buzunar.

Din zel profesional și ca să nu-și uite meseria, a mai întocmit niște borderouri nițel fictive pentru niscaiva mîșoare, foarte nefictive.

Pentru rentabilizare și creșterea ritmului încasărilor a semnat în fals restituiri de cotizații, însușindu-și sumele. A renunțat ulterior să mai calculeze dobînzile la împrumuturi, trecindu-le simplu în contul său.

Uite așa a prosperat el o vreme, pînă într-o zi, cînd a fost prospectat... în scripte. Prin mijloace cont-abile.

Și atunci a transpirat... tot. Cel mai rău a transpirat el.

S-a aflat că transformase Casa de ajutor reciproc într-o casă de bani personală. Fiind vorba de CAR, a furat cu car-ul!

Este probabil că acum va avea de a face cu o casă care este de ajutor, dar nu reciproc.

STELA HARUTUNIAN

O ÎNTÂMPILARE DE SFÎRȘIT DE AN

VICTOR PIȚIGOI

În biroul meu, de altfel un colț destul de pașnic al întreprinderii, năvăli un vlăjgan care, fără să dea bună ziua sau să-și scoată bascul din cap, strigă de la ușă:

— Aicea, la dumneavoastră, aveți ceva stocuri supranormative?

Mi-a dat prin gând că poate să fie vreunul pe linie de revizie ca să ne prindă în defect și am răspuns cu precauție:

— N-avem stocuri, tovarășe. Poate la alții.

— Ceva, ceva trebuie să aveți! — insistă el.

— Aș! Nimic.

— Nici călimări?

M-a prins. Aveam călimări, cumpărate de un fost achizitor, care, din greșală, în loc să cumpere o mie de ace cu gămălie și cinci călimări, a cumpărat o mie de călimări și cinci ace. Zic:

— Da, tovarășe, recunosc, avem câteva călimări în plus, dar sint bine justificate. Ei și ce dacă avem? E chiar așa rău?

— Ba e bine — zice. Altceva, nimic?

— Nimic.

— Nici fasunguri?

Na, că m-a prins și cu fasungurile. Se vede treaba că a verificat în magazie. Zic:

— Recunosc. Avem vreo câteva...

— Vreo câteva mii — zice.

Lucrează tare, ce mai tura-vura! Ca inspectorul Javert din «Mizérableii». Te pîndește, te urmărește, și, cînd îi vine la îndemînă, haț, te strivește. Dacă am încăput pe mîna lui, sint pierdut.

— Așa e, tovarășe — zic. Avem fasunguri, am recunoscut de la început.

— Și robineți...

— Poate.

— Nu, poate: precis.

Am intrat în plasă. Și dacă ai intrat, poți să te sbați oricît, mai rău te-nfunzi. Zic:

— Sint stocuri, tovarășe, dar avem cui să le plasăm. Le dăm.

M-a luat deoparte și m-a întrebat la ureche:

— Cui le dați?

— Oricui.

Mi-a șoptit și mai discret:

— Să nu le dați oricui.

— De ce?

— Pentru că le iau eu. Să mi le dați mie.

Și mi-a pus în față o comandă în alb a unei întreprinderi, declarînd totodată că scopul pentru care venise era să cumpere numeroasele noastre supranormative, așa că pot să trec acolo, fără nici o jenă, zecile de harnașamente din magazie, sutele de scrumiere, miile de fasunguri, de pilni, cirlige, piroane, baloane, bastoane, butoane, castroane și cite altele.

— Vezi? — spuse el cu blindețe. Pe mine mă interesează orice. Acum, hai, spune cîntit, ce supranormative ai? Sint amator.

Dacă-i amator, e bine. Dar dacă n-o fi amator? Dar dacă o fi un perfid revizor deghizat în naiv amator, ca să-l cred eu amator și să nu văd că-i revizor? Zic:

— Regret, tovarășe, dar noi nu avem nici un fel de stoc.

A urmat un acces de furie. Mi-a spus că nu i-ar părea rău de un individ ca mine dacă rămîne cu stocurile pe cap. Dar că i-ar părea rău de un individ ca el care nu merită să rămînă cu fondurile necheluite. Că i s-ar rupe inima de un individ ca șeful lui, care dacă nu isprăvește fondurile pe anul care se termină, nu se știe dacă mai obține aceleași fonduri pe anul care începe. Și că îl copleșește mila de șeful șefului care va trebui să se descurce la anul cu fonduri mai mici pentru că n-a știut să termine anul acesta niște fonduri mai mari. Zic:

— Bine, tovarășe, unde-i comanda aceea, în alb?

— Și ne-am înțeles.

La plecare eu i-am mulțumit că m-a scăpat de stocuri și el mi-a mulțumit că l-am scăpat de fonduri,

drept care mi-a declarat că sint un băiat de ispravă și a plecat spunînd: — Diseară, dacă vii la Gambrinus, fac cinste!

Dar nu iese bine din birou, că ușa se deschide din nou. Intră un altul.

— Dumneavoastră?

Zice:

— Am venit să vă întreb, dacă aveți aici stocuri supranormative...

Ca de obicei, sint prudent. Zic:

— Nu cumva, în legătură cu lucrările de sfîrșit de an?

— Ba da.

— Pentru realizarea cheltuielilor?

— Da, da.

I-am dat tot ce mai rămăsese. Cîteva sute de potcoave de pe vremea cînd întreprinderea avea faeton, biberoanele achiziționate pentru creșă care s-a mutat în altă parte, diferite port-mantouri, cîteva mii de mături, opt sute de fîrașe, două

iatagane achiziționate pentru brigada artistică, pingoscoape, trafo-metre, fotostate (habar n-am ce sint toate acestea), precum și cîteva obiecte a căror denumire nu a putut fi descifrată, fiind scrisă ilizibil, dar pe care a fost bucuros să le achiziționeze chiar și fără denumire. Pe urmă, mi-a spus că sint un băiat de treabă și că de Anul Nou face cinste cu bere la Gambrinus.

A plecat și ce credeți? Ușa se deschide din nou. Al treilea necunoscut avansează încet spre biroul meu.

— Am venit — zice...

— Știu. Pentru supranormative.

— Exact.

— Ai întîrziat, șefule — zic. Le-am dat pe toate.

— Cum?

— Simplu — zic. I-am potcovit pe alții. I-am umplut de harnașamente, auzi?

— Aveți aici...?

— Berechet. Iar dinșii trebuiau să dea banii pe ceva. Uite aici comenzi lor, numele întreprinderilor.

Holbează omul ochii la comenzi, cit cepele. Le citește. Zic:

— Pari cam naiv, șefule. Începător. Pun pariu că nici comenzi în alb n-ai la dumneata!

— N-am.

— Vezi?

— Dar am delegație.

— Cum?

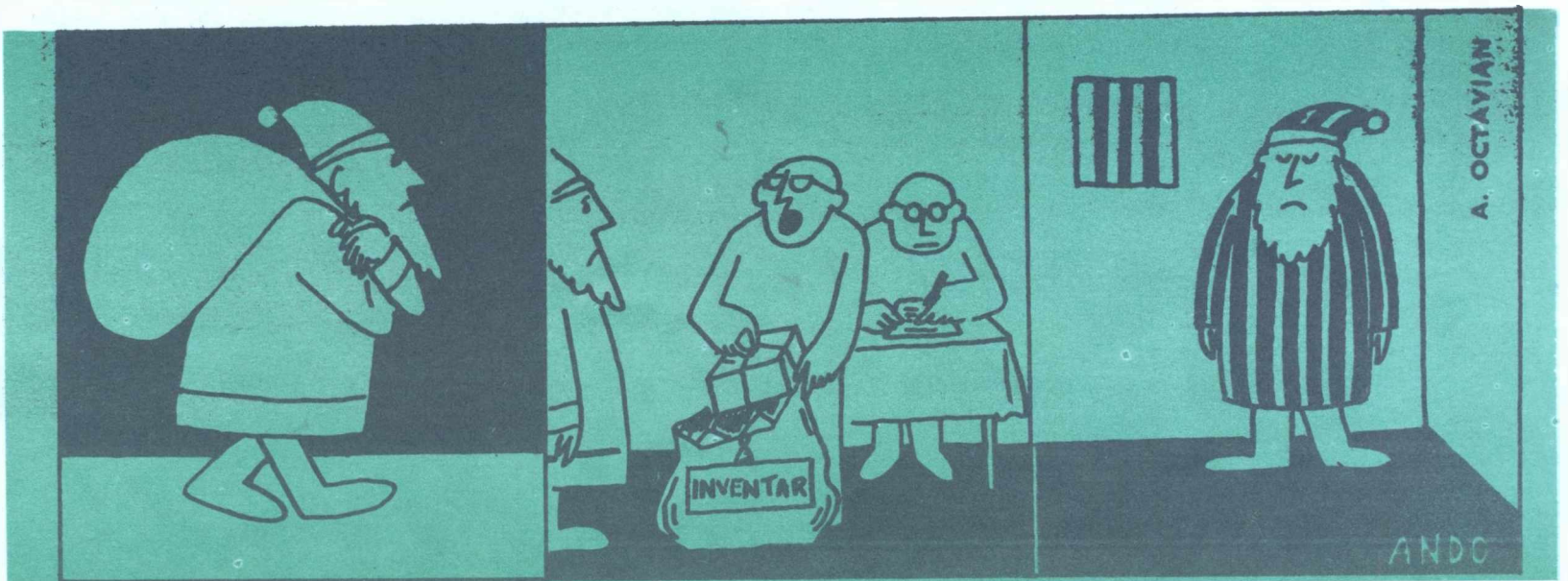
— Pentru control.

Era cel cu revizia. Dar n-avea multă treabă la muncă. Iși notase adresele din comenzi și zicea că, cu asta, deocamdată i-ajunge.

De Anul Nou la Gambrinus, mi-am făcut singur cinste cu bere.

P.S. Cei doi nu au mai venit la Gambrinus. De zece ani, în ultimele zile ale anului, ei achiziționează mărfuri inutile întreprinderii, dar foarte utile lichidării fondurilor necheluite. Și în obrajul achiziționării, uitaseră că există o recentă dispoziție care le-a dat peste cap tradiția...

Și acum strîmăniți stau acasă și ciocnesc cite un pahar de valeriană...

Testament

A sosit momentul
Să-mi fac testamentul!
De mâncat — am mâncat rații și porții
Ca de frica morții.
Așa că-s pregătit pentru sacrificare...

Prin urmare,
Las oamenilor tot:
Slănină, șoric, codiță, bot;
Doar belciugul din rit
— Și numai atât! —
Să i-l dați godacului fără zăbavă
(De n-o fi și el purceluș pe tavă!).

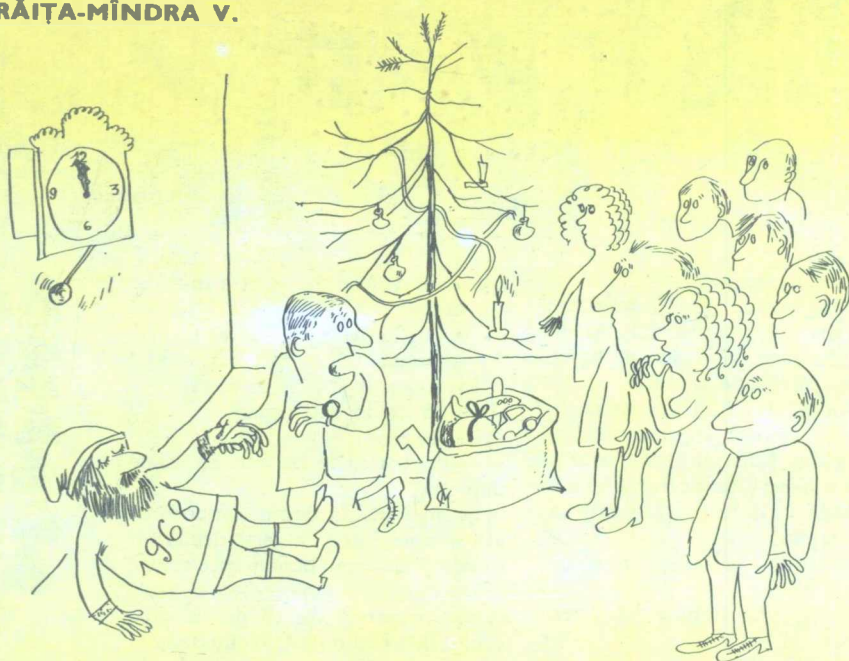
Nu vreau bocete sau colivă!
Dimpotrivă:
La festin
Să mă scâldați în vin —
Și după fiecare șpriț
Am să guiș
Adică... să sughiț.

Un singur necaz am și eu
Că de veacuri mă tot rog mereu
Să faceți și din mine un fel mai ales
Ceva așa,
Mai «à la»
Sau cum am auzit într-un tren
«Au gratin»...
Dar voi nimic! De sărbători
Tot caltaboși, sarmale, cîrnăciori,
Iar tobă și iarăși piștie!
Ei, asta-i curată porcărie!

D. MAZILU

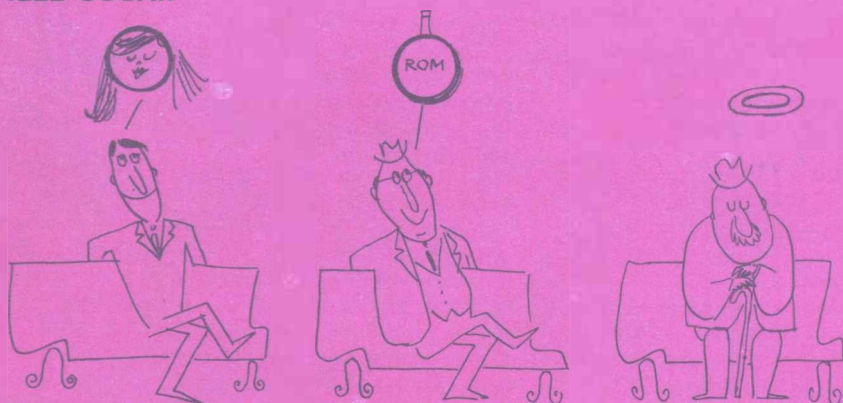

CRĂIȚA-MÎNDRA V.

— Prieteni... Popescu... a avut atac de cord.

NELL COBAR

Trei vârste

Pseudo colinde

SORCO-VARUL TECUCEAN

Întreprinderii de Gospodărie
comunală a orașului Tecuci.

Sorcova,
Vesela,
Să trăiți
Și să găsiți
Iute ca săgeata,
Un depozit gata,
Tare ca fierul
Și înalt cit cerul,
Pentru cinci vagoane
De var, ce-n mormane
Stă demult la voi
Sub zăpezi și ploii,
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca un fir

De trandafir.
Dar cum apa-l udă
Ca pe-o paparudă,
Varul cumpărat
Azi s-a calcinat
Și ajuns doar
Lapte praf... de var!

COR FĂRĂ DECOR

IAS-ului Tirgușorul Vechi
din județul Prahova.

Sus, boieri, nu mai dormiți,
Vremea-i să vă pregătiți,
Casa să v-o aranjați,
Banii să vi-i numărați
Că vă vin «colindători»,
La control neiertători.
Ei afluă contrariați
Că în loc să îngreșăți

Gîște, porci și taurine
(Ca s-arate cit mai bine),
Îngreșăți, lună de lună,
Pe mulți oameni din comună,
Ce, puși a căra gunoi,
Cară banii de la voi,
Unul dintre ei luînd chiar
Nouă mii de lei lunar.

Sus, boieri, nu mai dormiți,
Ci la revizori șoptiți,
Dînd deoparte toată jena,
Că, plăcîndu-vă igiena,
Voi la casierie, iată,
Aveți casa... curățată!

DĂM, DĂM SĂ... SPĂLĂM!

Consiliului popular municipal
Focșani.

N-am plecat la vinătoare
Și-n rucsacul din spinare
Ce-l purtăm cu voinicie,
Avem numai rufărie
Că la noi în municipiu
Voi mențineți un principiu:
Rufește — după zicală —
În familie se spală.

Oamenii care-s burlaci
Își pun lenjeria-n saci,
Fug la gară înciudați
Să ia trenul de Galați
Că pe străzile de-acî
S-au deschis spălătorii.

În schimb voi, cu îndrăzneata,
Respectînd vechea zicală,
Ca edili municipali
Ați ajuns proverbiali.

V.D. POPA

SFATURI PENTRU NOAPTEA DE REVELION ȘI ZIUA URMĂTOARE

Nimic nu valorează mai mult ca sfaturile, când ai nevoie de ele. De revelion, un sfat bun te ajută să treci cu bine noaptea respectivă și, dacă nu-ți rămâne un os de curcan în gît, poate apuci și ziua următoare, pentru care există aici alte câteva sfaturi bune. Deci:

- În mod deosebit, în noaptea de revelion nu uita că există adevăruri tari care nu se pot spune tocmai din cauza tăriei lor. De exemplu, nu spune gazdei că friptura e tare ca talpa de microporos, intrucît, pînă la revelionul următor, poate învăța să prepare friptură, dar se dezvăță să te invite.

- Dacă vezi că logodnica ta e curtată de invitați, bucură-te. Dacă auzi un invitat făcîndu-i declarații de dragoste, speră. Poate tipul e om serios și-o ia de nevastă.

- Dudaie, dacă n-ai voce și invitații, exasperați, te întrebă de ce cînți, răspunde: «Cînt de... Gelu Solomonescu, H. Mălineanu și Temistocle Popa».

- E mai practic să petreci revelionul la restaurant. De ce e mai practic? Fiîndcă ai unii amici care găsesc că e mai practic să petreacă revelionul la tine.

- Ca om de duh, poți improviza câteva epigrame pe care să le rostești cu voce tare. Una din ele poate fi și asta: «Stimată gazdă, ești zglobie, Și sinceră ca o piftie, Dar nu știi cît ești de frumoasă, Cînd mai aduci ceva la masă!»

- Nu-ți bate capul cum să faci ca să-ți încapă toți invitații în sufragerie! Mai bine gîndește-te cum ai să faci ca să-i scoți de acolo!

Și acum câteva sfaturi pentru ziua următoare revelionului

- După revelion, în genere, e zi de odihnă. Odihna e de mai multe feluri; de exemplu, odihnă activă dacă pleci pe jos de la revelion și faci o plimbare să respiri aer curat, și odihnă de veci dacă pleci, afumat, cu autoturismul.

- Spre sfîrșitul revelionului, cînd invitații încep să plece, spune vecinei: «Ce zici, drăguță, mergem și noi acasă?». Dacă vecina răspunde: «Nu ți-e rușine, măgarule!», să știi că vecina nu era soția ta.

N.R. Orice reclamații împotriva eficienței sfaturilor de mai sus se vor adresa lui

VASILE RĂDULESCU
fost și viitor invitat de revelion

V. TIMOC

— Să zicem că-i satisfac pe solicitanții de autoturisme, dar ce mă fac cu pretențioșii care îmi cer scobitori?!...

M. CRIȘAN

FĂRĂ CUVINTE

La
poarta
vremii

Vechiul ceas din Turnul Vieții
Bate rar. E miezul nopții!

Poarta vremii din răscruce
Se deschide pentru-o clipă.
Anul vechi treptat, se duce,
Anul Nou se înfiripă.

Cîte treburi nu-l așteaptă?!
Dar, disciplinat din fire,
Către condică se-ndreaptă
Și semnează de sosire.
Terminînd acest preludiu,
Trece la un mini-studiu
Despre noul calendar
Neatîns și parafat.
Oficial protocolar,
Ne vestește că i-a dat
Proaspătului calendar
Viza Bun de difuzat,

Peste tot el toastează,
Gustă vinuri și sarmale,
Spune snoave și dansează,
Face versuri madrigale.
Curajos la «Periniță»
Fiînd el acum mai mare
Își alege o gurișă
Pentru prima sărutare.

Către zori se liniștește,
Matur, calm și majestos
Noul an se hotărăște
Să-și ia rolu-n serios.

SIN ARION

1968...

...1969

SCURT BILANȚ DE ANUL NOU

Orice instituție serioasă își face bilanțul la sfârșit de an, așa că voi proceda și eu în consecință făcând bilanțul acestei rubrici pe anul în curs. Nu degeaba, un corespondent mă avertiza, de două ori pe lună, ca într-o năvălă cunoscută: «O să dai, sama, doamnă!». Iacă, virgulă, c-o dau!

Activitatea rubricii noastre se aseamănă intrucitva cu cea a unui centru de micro-radiografii. Te duci cu convingerea că ești sănătos și când colo, afli prin poștă că n-ai ieșit prea strălucit în poză. Așadar, folosindu-mă de această comparație, voi prezenta următoarea situație a «pacienților» veniți spre examinare. Iat-o, exprimată în procente:

- 50% — incurabili, fără șanse de scăpare... în revistă.
- 20% — vindecați de... Tott. Își văd de alte ocupații.
- 15% — aflați în tratament.
- 10% — diverși (simulanți, plagiatori etc.).
- 5% — sănătoși, apți pentru publicare.
- 0% — decedați, în urma răspunsurilor mele ucigătoare.

Cu toate că situația, la prima vedere, ar putea să îngrijoreze pe profani, eu nu sint de aceeași părere, nefiind necesare măsuri de profilaxie. Incurabilii, deși poartă în ei microbul scrisului, nu fac rău la nimeni și nici nu sint molipsitori, dat fiind că talentul (ca și lipsa de talent) nu se ia ca scarlatina. E congenital. După cum spun, incurabilii sint inofensivi și în afară de faptul că imi trimit mie una sau două scrisori pe săptămână, n-au alte manifestări anti-sociale. Incurabilii, de altfel, sint modești. Nu vor decit să fie pomeniți la «Poșta Redacției». Oricum, dar să fie. Nu sint supărăcioși deloc, de unde se vede că au nervii tari. Cind află că sint incurabili, se bucură că au scăpat de o grijă și imi trimit alte producții ca să văd că nu

s-au supărat.

Printr-o ciudată transmutație, hazul pe care ar trebui să îl aibă în lucrări se face vizibil, involuntar, în scrisori. De pildă, un autor, nu de mult imi adresa următoarele rînduri: «Vă rog foarte mult să-mi arătați și mie greșelile pentru ca să mă îndrept și în viitor să le fac mai bune». Spre deosebire de «diverși» sau de cei aflați în tratament, incurabilii au o anumită conștiință a limitelor, se frămîntă, au indoiele și fac mărturisiri, uneori induoșătoare. Iată una dintre ele:

«Mi-am luat inima în dinți și încerc marea cu degetul, dar mă copleșesc gîndurile și mă înspăimîntă faptele. Din cauza asta poate sint mediocru».

Sau alta: «Eu, ca să spun drept, cred că sint mai mult amoristic decît umoristic».

Incurabilii sint intotdeauna politicoși. Mă roagă să-i critic, să le spun verde în față ce am de spus, să-i trimit la ghilotină, la coș, sau în altă direcție, dar cu o condiție: să afle tot mapamondul că i-am făcut praf.

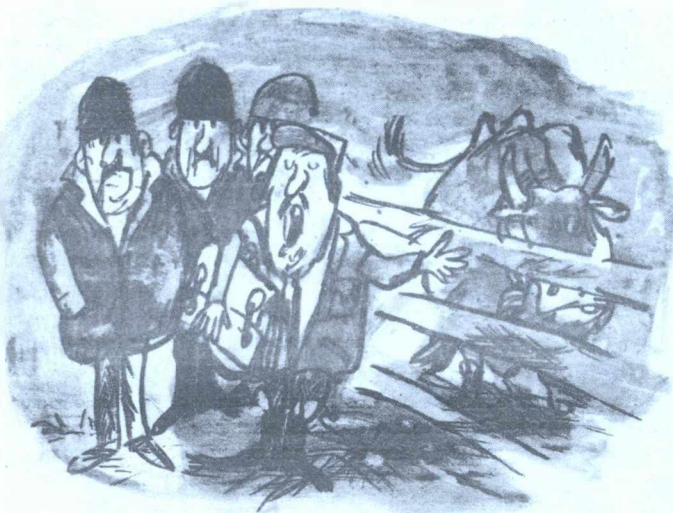
Un singur lucru nu-mi îngăduie: tăcerea. Sint mulțumiți că pentru operele lor au măcar un singur cititor sigur: pe mine. Pentru asta mă lasă să am umor și să mă zbungui în poante pe bielele lor manuscrise semnate cu toată stîmă și respectul cuvenit. Ca să nu îi părăsesc, imi trimit felicitări de Anul Nou și vederi din concediu, imi trimit flori de 1 Mai și de ziua mea. Iată de ce imi permit să fiu cinic în răspunsuri. De dragul lor.

Cu totul altfel stau lucrurile cu cei vindecați. Aceștia, după ce le-am spus ce-am avut de spus, imi scriu o scrisoare scurtă de mulțumire, asigurîndu-mă că nu mai pun mina pe condei cît e veacul. După asta plouă cu anonime, cu pseudonime, cu invective, semn că sint încă în convalescență. Abia cind constat că nu le mai răspund, se lasă pă-

gubași și își văd de alte treburi. Cei mai mulți se însoară sau își cumpără instrumente muzicale. Cu «diverșii» n-am probleme. Se ocupă de ei cititorii, cit despre cei sănătoși, n-aș putea spune că am prea mult de-a face cu ei. Din clipa cind le-am dat verdictul, i-am și pierdut. Unii devin celebri, alții critici literari. Grupa celor aflați în tratament e poate cea mai dificilă. Pe lingă faptul că nu urmează intotdeauna riguros tratamentul, adică sfaturile noastre, mai sint și nervoși. Niciodată nu știu ce vor deveni. Unii trec în rîndul incurabililor, alții în rîndul celor vindecați, și o parte, mai restrînsă, se declară sănătoși. Indiferent de rezultat, toți imi poartă pică. Nu uită, sau nu vor să-și aducă aminte că le-am spus cindva că între subiect și predicat nu se pune virgulă, că epitaful fără poantă e moarte curată, și că schița fără hiaz e ca lampa fără gaz: se aprinde, dar nu arde. Aceștia, dacã ajung în rîndul incurabililor, mă reclamă șefilor că nu i-am tratat cum se cuvine. Dacă se vindecă de scris, imi dau noaptea telefon și-mi recită din Sorescu, așa, ca să mor de necaz, iar dacã trec în rîndul celor sănătoși, m-a văzut dumnezeu. Mă bat pe umăr, imi spun tu sau măi, și-mi fac praf oglinzile, doar așa, de dragul de a călca pe cioburi ca popa din «Noaptea Iguanei». După cum vedeți, dragi cititori, din acest sumar bilanț, nu-i nici o afacere să fii poștaş literar. De-asta m-am gîndit să-mi dau demisia și să mă fac cadru didactic. Cu clasicii mă descurc eu mai ușor. Cum zic, am vrut să-mi dau demisia dar nu m-au lăsat incurabilii. Dacă desființez rubrica asta, pe ei cine o să-i mai publice? În consecință, deocamdată, nu... demisionez. Așa că nu-mi rămîne decît să vă urez un an bun, cu bucurie și cu sănătate. Mai ales cu sănătate. Poate așa o să-mi văd și eu de alte treburi.

La CAP Brusturi, jud. Bihor, datorită proastei îngrijiri, au murit multe oi și bovine. Cu banii luați drept despăgubiri, în loc să se cumpere alte animale, s-au efectuat diverse plăți.

— Să moară și «boala» asta și vă plătim și vouă datoriile.

POMPILIU DUMITRESCU

ANUNȚ

Chilipir! Ofer butelie Aragaz, ieftin, în preț de cost. Dacă aveți nevoie de mai multe, ofer și relații, că mă am bine cu membrii comisiei sociale, inclusiv directorul administrativ și președintele comitetului sindical. Adresa: Popescu Grigore, inspector la serviciul social al I.S.C.M. Ișalnița, Craiova.

Garantez discreție totală chiar dacă nu aveți neapărat nevoie de butelie, că așa au garantat și semnat și alții pentru mine.

Sincer vorbind, imi pare tare rău că trebuie s-o dau. Mi se încălzea inima cind o vedeam printre bibelouri. Da, bibelouri, pentru că o așezasem pe o măsuță, în dormitor. În bucătărie — ați dedus — n-avem nevoie de butelie. Știți însă că toate buteliile au un ceas. Ceasul de la butelia mea s-a vădit a fi ceasul rău. S-a aflat că n-am drept la asemenea ornament și acum trebuie s-o ofer în prețul ei de cost.

Și nu-mi pare rău numai mie. Și tovarășului Ioniță, președinte de sindicat, îi pare rău. Cind a fost întrebat cum se face că mi s-a

repartizat butelia nelegal — cică — a spus: «N-are voie tov. Popescu să-și cumpere ce-i place cu banii lui?»

Strașnic om, președintele! Ține la oameni, nu glumă! Știe să le aperse interesele. Deunăzi, împreună cu directorul administrativ, mi-a spus: Dacă s-a aflat și tot trebuie s-o oferi în preț de cost, să i-o dai lui Guran Alexandru, șoferul de la administrativ. E de-ai noștri. Știe să întretină o butelie, că i-am mai repartizat una anul trecut.

Așa că... aveți nevoie de o butelie? Discutați cu Guran și fiți fără teamă pentru că «nu interesează pe nimeni ce face Guran cu banii lui!»

S-ar putea spune că interesează pe alții ce se face la noi, cu buteliile noastre! Pesemne de aceea spunea cineva că, într-o zi, cind ne-or lua la întrebări, o să ne stea ceasul! Aiurea! Încă n-am auzit să stea ceasul la butelii!

Popescu Grigore
p. conf. T. SILVESTRU
P.S. Uite, dom'le, că stă!

URZICO

DE DEPARTE-ȚI SCRIBU

DRAGĂ URZICO,

Centrala telefonică a Întreprinderii miniere Bălan (jud. Harghita) prezintă zilnic un buchet de capricii tehnice, care, adunate la un loc, produc tot soiul de încurcături. Tonul vine foarte greu și când apare nu se formează numărul. Și când se formează numărul nu face apel postul solicitat. Sau face apel postul chemat, dar când să zici «Alo!» revine tonul. Alteori apuci să vorbești, dar imediat îți dai seama că legătura s-a făcut cu un alt număr. Cel mai grozav este însă când se suprapun deodată mai multe convorbiri și atunci să vezi ce de confuzii se ivesc. Nimeni nu mai înțelege nimic sau înțelege totul pe dos și nu mai ies treburile pe față!

Se pare însă că în curînd defecțiunile vor fi înlăturate că, zice-se, a venit unul la sediul întreprinderii și a făcut scandal că el se simte jignit și că nu permite ca o centrală telefonică să funcționeze într-un asemenea mod. S-a și legitimat omul. Era... Graham Bell!

Mai mulți salariați de la Întreprinderea minieră Bălan, jud. Harghita

URZICO!

Sînt abonat la «Cartea prin poștă» și am ajuns să dețin această calitate determinat de numeroase reclame din care am reținut că sistemul este comod, rapid și sigur.

S-o iau la rînd: comod nu este pentru că trebuie să te deplasezi pînă la oficiul PTTR unde ești nevoit să stai la ghișeu pînă ce îți vine rîndul să predai mandatul. Odată cu treaba asta dispăre și noțiunea de rapid, care în anihilarea ei cuprinde și timpul pierdut pentru obținerea coletului. Iar sigur, ce să mai vorbim că, de pildă, zilele trecute am ridicat un volum din care lipseau numai 32 de pagini...

Pe cînd înlocuirea «Cărții prin poștă», eventual, cu «Cartea prin poștar sau chiar poștărită», că n-am nimic împotriva!...

Erhan I., Craiova

URZICUȚO!

În locul denumit Sarinasuf din

Delta Dunării se află un punct sanitar care, cu sprijinul solid și mai ales lichid al medicului și al oficianului medical Adam Ilie și a încă cîtorva persoane din anturajul lor a devenit, din punct sanitar, un adevărat cerc de petrecere. Se bea și se mîncă aici ca la nuntă, în timp ce pacienții așteaptă cu nerăbdare și mai ales cu junghiuri ore în șir începerea consultațiilor. Iar cînd acestea, în sîrșit, pornesc, ele sînt făcute mai puțin sub influența științei și mai mult sub influența băuturii. De la o vreme însă sînt unele semne de ameliorare.

Cu prilejul Anului Nou, spun celor care locuiesc în Sarinasuf: «Să trăiți, să-mbătrîniți, dar să nu vă-mbolnăviți că la punctul sanitar, cînd veneați era amar!»

M. Nicolau, Tulcea

DRAGĂ URZICO,

Blocurile 1, 2 și 3, amplasate pe str. Aurel Vlaicu din cartierul Chitilei, au canalizarea într-o stare inutilizabilă, din care cauză apa care coboară din zeci de apartamente, pe sute de țevi de scurgere, în loc să intre în măruntaiele pămîntului, inundă terenul din fața imobilelor. Refacerea canalizării nu se poate executa deoarece ICAB-ul susține că zona respectivă nu aparține de raza sa de activitate; Serviciul de întreținere C.F.R. își declină calitatea, dat fiind că blocurile au fost preluate de Consiliul Popular, iar I.A.L.-ul își scuză lipsa de intervenție prin aceea că nu dispune de utilajele necesare unei asemenea operații.

Ca atare, apa evacuată din băile și chiuvetele celor trei blocuri, o dată ajunsă jos pe terenul cu pricina, continuă să se umfle îngrozind pe locatarii care, oricît ar fi ei de buni gospodari, bărci tot nu s-au îngrijit încă să-și procure.

Noroc cu zilele geroase cînd apele îngheață și intrarea în casă o să se poată face mai onorabil. Deocamdată însă vremea trece și apele rămin!...

C. Zaharia, Loco

Rubrică realizată de

DAN MANOLESCU

LOGICĂ

Nu știu cum vi se întîmplă dumneavoastră, dar mie adresele oficiale îmi impun. Le tratez cu deferență și le acord aprioric credit și dreptul de a mă convinge. O simplă somație de plată îmi declanșează spontan reflexul mîinii spre buzunar, iar girul unei semnături directoriale, întărită de ștampila rotundă înecată în tuș violet, mă copleșește.

Am un respect nedezmîniț pentru cuvîntul scris și puterea lui de convingere, chiar cînd nu-i vorba de un mesaj literar elevat, ci de o simplă adresă tratînd despre banalități cotidiene.

Adresa cu pricina se referea la faptul că un sibian ne-a scris, nedumerit, că la Sibiu afișele de reclamă din tramvaie și autobuze sînt lipite pe geamuri pe dos, adică cu partea tipărită spre exterior.

Ne-am adresat cu o întrebare la Sibiu, de unde, cu adresa nr. 5898/968, Întreprinderea de transporturi ne răspunde că «afișele din tramvaie și autobuze sînt destinate pietonilor și nicidecum călătorilor.»

Am crezut mai întîi că este o glumă sau o farsă. Dar am recitit adresa. Răspunsul era oficial și foarte serios. Am încercat atunci să ni-i imaginăm pe sibieni luîndu-se la întrecere cu tramvaiul pentru a reuși să citească respectivele afișe. Ne-am dat seama că le-ar trebui un antrenament extraordinar pentru asta și, bineînțeles, piste speciale pe lingă linia de tramvai. S-ar putea afirma că afișele pot fi citite cînd tramvaiul oprește în stație. Dar cînd tramvaiul oprește în stație, sibianul nu stă să citească, se urcă în el. Că de aia așteaptă în stație, să ia tramvaiul, nu să-l citească. Și cînd se urcă, nu mai citește nimic, că afișele-s pe dos.

Ultima întrebare pe care ne-am pus-o este de ce, dacă afișele sînt pentru pietoni, nu sînt lipite pe garduri, pe ziduri (în locuri de afișaj), adică în acele locuri pe unde trec pietonii și de ce sînt lipite în tramvaie și autobuze?

Este ca și cum ai intra la restaurant, ai comanda o ciorbă, o friptură și o prăjitură, ospătarul ți le-ar aduce și apoi le-ar minca el! Păi nu?

Inovația aceasta a Întreprinderii de transporturi din Sibiu este unică în lume. Ca și salamul de Sibiu.

Ei da, dar cu ăsta au nimerit-o!

Epigrame

de AUREL MADÎRJAC

Unei pseudo-dansatoare
Să dansez cu draga mea,
Sincer spun îmi vine greu:
Toți dansează pe podea,
Ea dansează pe bombeu....

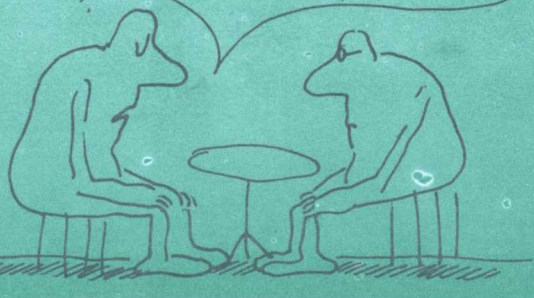
Unui băutor
Plugușorul spune: «Măi,
La colind mînași flăcăi!»
Numai gura-și cu prihană
Mîna tot spre damigeană...

Unui îndrăgostit «express»
Te-ai căsătorit, Ilie,
Și-ncep gurile-a birfi:
Ea, ca zestre-n căsnicie,
Ți-a adus vreo doi copii....

Unui barbă albastră
N-ai gustat nici Otoneul,
Nici măcar o sarmăluță,
Nu te-a încîntat purcelul,
Ți-a plăcut doar o... puicuță!

DAN HAYON

SĂ AȘTEPTI DE TREI
SUTE ȘAI ZECI ȘI CINCI DE ORI
PE AN ANUL NOU, ȘI ASTA ÎN
FIECARE AN, VITE O
TREABĂ CARE PE MINE
MĂ EPUIZEAZĂ...

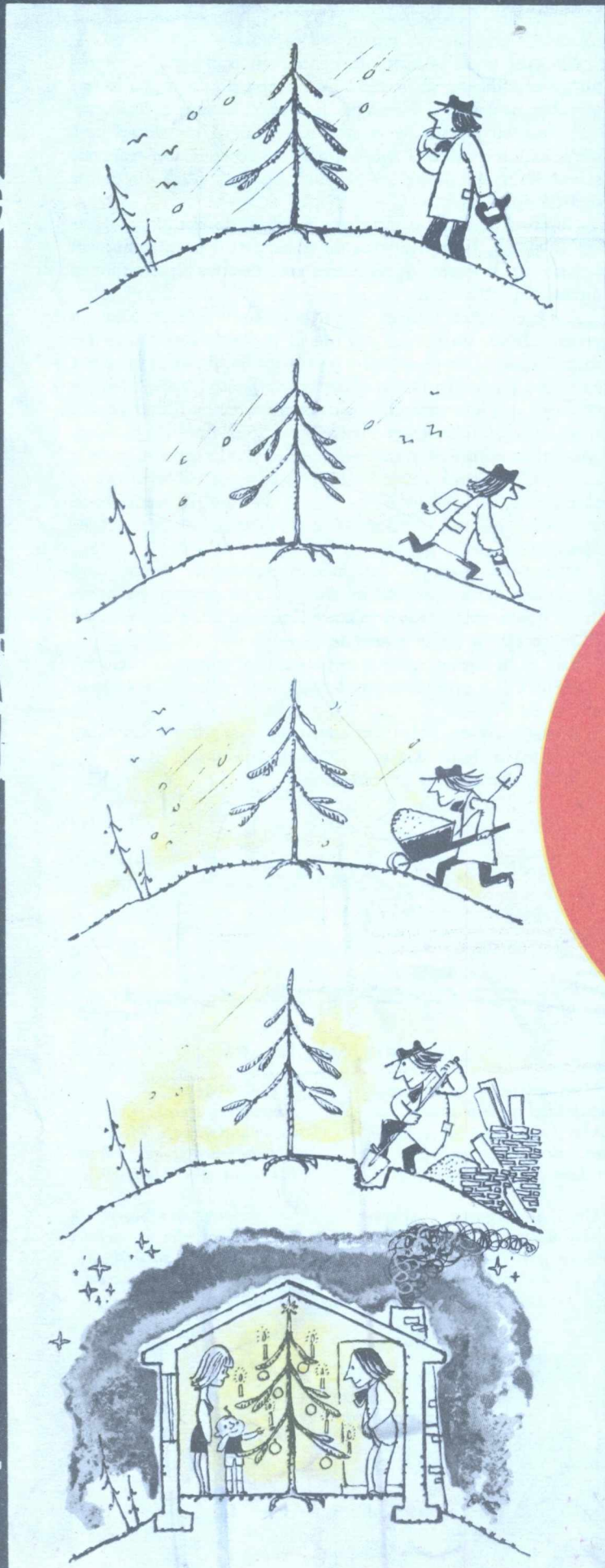
«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei» 44.601

REVELION

— Ce amețit va fi băiețașul nostru cînd va da cu ochii de pomul luminat!

EUGEN TARU

— Să fim și de revelionul ăsta tot noi generoși și să punem la dispoziție casa... O săptămînă după asta nu mai facem țirguielei...

— Cînd te lași, tăticule, de copilării?...

FĂRĂ CUVINTE Bibliotecă Municipală Doru DE LECTURĂ

urzica